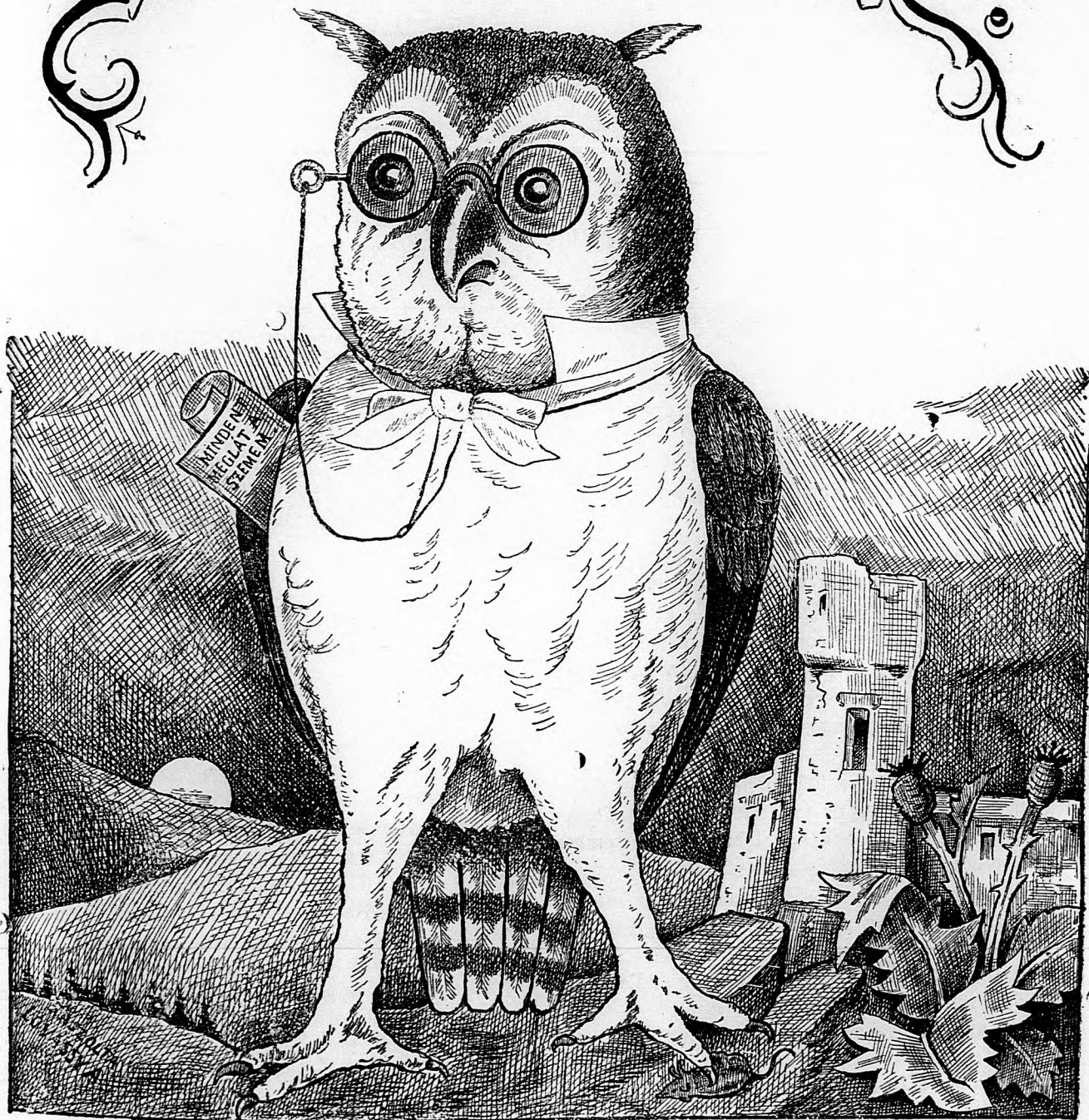

BACOLK

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ-TULAJDONOS:
LOVASSY ANDOR.

SZERKESZTŐSÉGI IRODA ÉS KIADÓHIVATAL:
NAGYVÁRAD, URI-UTCZA 5. SZÁM.
ANG JÓZSEF KÖNYVNYOMDÁJA.

Megjelenik vasárnaponként.

ELŐFIZETÉSI ÁRA:

Egész évre	-----	8	rt.
Fél évre	-----	4	»
Negyedévre	-----	2	»

Egyes szám ára 15 kr.

CSÍKY GERGELY.

Gyászfátyol leng és bús zene zendül,
A harangok ércnyelve megcsendül.
Csíky meghalt, koporsója zárva;
Zokog, jajong az özvegy és árva;
De legárvább valamennyi között
Irodalmunk, hogy ő elköltözött.
Lehangoltság csüggedés mindenütt,
Nem fakaszt már kaczajt s fénylő derűt,

Ki a tömegeből annyszor kivált,
Eljátszotta a nagy tragédiát
És a szinpadon szóltanul megáll
Diadallal, győztesen a halál.
Meküzdve a győzők győztesével
Oda mutat zörgő, csont kezével
S felidézve fény után a borut,
Ráteszi az *utolsó* koszorut.

L. A.

NAGY IDŐK, NAGY EMBEREK!

XXXV.

TÓTH DEZSŐ.

Mottó: Tót, fót, drót.

Nagyon komoly ember a mi tollunk hegyére; de hát nincsen olyan savanyu szőlő, melyről ne lehetne csipkedni egy pár puha szemet; nincs olyan próféta, a melyiken ne lenne valami mosolyogni való.

Tóth Dezsőnek a dignitására is foltot vet az a furcsa állapot, hogy *agglegény*.

Kaczagni való egy rang az agglegénység.

Egy ember, a ki nem áll kötélnek, a ki fél a verbunktól, méltán lesz czélpontja a vitézeknek.

Bizony, ha minden tót követné a *Tóth Dezső* példáját, hamar meg lenne oldva a *pánszláv* kérdés; mert egy század alatt magva szakadna a krumplirágó nácziónak.

Csak hogy a vármegye főiskálisa nem olyan széles kalapu, tanyahasu legény ám, mint a milyen Turócz vármegyében terem, hanem olyan magyar ember, mint a pinty.

Az ő természetét nem vette ki formájából a kappanbáj és daczára, hogy pártában maradt, mégis takaros urfi ő most is.

Mert bizony, a ki a hitet el nem mondja, azon örökkön örökké rajta szárad ez a titulus.

De hát azért megakad rajta a lányok és a menyecskék szeme.

Nem csoda, hisz arról nevezetes, hogy tiszta, csinos takaros.

Mindig olyan, mintha skatulyából huznák ki.

A mamák is kedvelik őt és nagyon sokszor rábizák leányaikat a bálban.

Kedves Tóth Dezső, fogja meg a kis *Dudus* belépőjét, édes Tóth Dezső, vigye ki a *Miczát*, így szólnak hozzá a garde-dáme-ok.

És ő hűségesen teljesíti a parancsolatot.

Ez a túlságos bizalom ugyan már rossz jel; de hát a máltai lovagok is arról voltak nevezetesek, hogy *nem ostromolták* a női erényt; különösen az öregebb máltai lovagoknak volt ilyen kegyes szokásuk.

Beszélik, hogy nemrég egy uri dáma azt kérdezte *Tóth Dezsőtől*, hogy mikor házasodik már meg? Mire a szellemes ember azt felelte, hogy addig nem meri magát elhatározni erre a vakmerő lépésre, míg fel nem találják a *kormányozható* léghajót, meg a *kormányozható* asszonyokat.

Na akkor csak várjunk egy szebb kort és dicsőbb napokat.

De hát nem is érne ő rá a familia alapításra. Nem volna ideje, hogy a bölcsőt rengesse és a kis *Tóthokat* megnadrágozza, mert mindig el van fogtalva a *tanulással*.

Igen a *tanulással*. Ne tessék rajta megbotránkozni *Tóth Dezső* az az ember, a ki halad a világgal és folyton szedi magába a tenger tudományt.

Szabályrendeleteket reggelizik; törvényeket ebédel és vacsorára beszéd egy néhány extra paragraphust.

Hanem van is látszata; mert a kis ujjában van az a tenger-zürzavar; az a csoda, hogy attól a sok izetlen alkotástól szárazbetegségbe nem esett.

Különben egyik törvény hatályon kívül helyezi a másikat; a méregre jön az ellenméreg és így nem árt meg, bármint tele tömi is valaki a begyét.

Haragusznak is rá azok, a kik ellen czítálja a pecsétetes betűket.

Azt mondják, hogy folyton a törvényen *lovagol*.

A közigazgatási bizottságban rendesen el szoktak aludni a *Bresztovszky* adófelügyelő ur referálásain; csak *Tóth Dezső* van ébren és jaj a Wekerle katonájának; ha elfelejti a törvényt.

Ilyenkor rendesen arra ébrednek fel az érdeemes bizottsági tagok, hogy a főügyész hajba kapott a finánczezal.

Nem hagyja a vármegyét, nem hiába régi szóga.

Nap hosszant elül a tonta tartó mellett és dolgo-

Tóth Dezső.

zik, ha megakad a vármegye szekere, ő huzza ki a kátyuból.

Nagy az ereje, nagy a kitartása; nem csuda, hiszen tintát iszik.

A vére is fekete lett már tőle.

De azért a szó szoros értelmében nem fekete vérű ember.

A szépért, jóért felmelegszik, lelkesedik. Ő az egyedüli kaszinó-tag, a ki letud mondani a kaláberről a szellemi élvezetekért.

Ha felolvasás van ő mindig elmegy.

Tagja a jótékony egyleteknek, pártfogolja a színészetet, most már minden mellék-érdek nélkül. Sokat áldoz a magyar ipar felvirágoztatására, a mennyiben minden hónapban elnyű egy pár cipőt.

Lelkes barátja az irodalomnak, beszerzi az erkölcs-nemesítő munkákat, többek közt megvette a «*Tinta cseppelket*» is és fogadni mernénk, hogy a *Bagolynak* erre a számára is rászán tizenhat darab rézkrajczárt.

Lelke rajta! Magára vessen követ, az ilyen pazarlásokért!

Nem, mégsem; *Tóth Dezső* nem pazarló; ezt a rágalom sem merné ráfogni.

Melyik ember mondhatja el mai napság *Nagyváradon*, hogy abban a házban lakik, a melyiket a *széppapjától* örökölt.

Tóth Dezső elmondhatja. Az unoka megbecsülte az ősök keresményét.

És ez nagy dicsőség ebben a váltólázás, szédelgő világban.

A tiszta telekkönyv ma már ritka erény.

Csakhogy keveset ér a takarékoság; mikor *megszakad az egyenes ág*.

A *Tóth-ház* is idegen kézre kerül negyven, ötven év múlva; ha majd a főfiskálist elperli a vármegyétől a menynevei portás: *Szent Péter*.

De még az az idő messze van, addig sok tiszti főügyési véleményt megcsinál még ő; habár magasabb hely dukálna az ilyen nagy csomó eszű embernek.

Ha élelmesebb lett volna, már azóta isten tudja mi lehetne Budapesten; de hát mindig az ő kedves ségédjére: *Buna Jánosra* hallgat, az az ember pedig folyton azt tanácsolja neki, hogy jobb ide lenn. Hiába a derék római patricius nem lát tovább az orránál és fél elmenni Nagyváradról, hogy a *Dunába* esik, már pedig mély folyó a *Duna* és könnyen bele fulna *Buna*.

Mikor *Tóth Dezső* hivatalba megy és az ajtón belép, rendesen feláll *Buna Juon* és két ujnyi közelből, töviről hegyire megnézi a princzipálist, hogy milyen színben van.

Az pedig mindig elegáns fekete színben van.

Beszélik, hogy *Timbuktu* lakói, a szerencsenek, már egy izben megválasztották *Tóth Dezsőt* a legsötétebb Afrika királyának; el is küldték neki a gyöngyökkel kirakott koronát; de a főügyész ur nem fogadta el a kítüntetést, mert a szerencsen törvény szerint *Tim-*

buktu királyának meg kell házasodni; már pedig ő fél a kalamajkától.

Különben meg kell jegyezni; hogy *Tóth Dezső* született mameluk. Olyan hűséges, igaz tisztelője nincsen *Tisza Kálmánnak*, mint ő. Pedig ez ám nagy szó *Biharban*; mert itt áll még a régi, erős gárda.

De *Tóth Dezső* mindig első, a ki üdvözli a kegyelmes urat és utolsó, a ki a kalapját emelgeti a bucsuzáskor. Igazi *Konrád Márk* megyei kiadásban.

Mindazáltal van ő benne egy kis *nemleges* véralkat is.

Látszik, hogy fiskális.

Minden dolgon talál ő görcsöt.

Ha civis romanus lett volna, sokszor felhangzott volna ajkán a *vétó*; ha lengyel nemesnek születik, ő zúgta volna oda leggyakrabban azt a rémes szót, hogy: *nye poz volim!* De mivel magyar ember és hozzá még prókátor, legkedvesebb szava az, hogy: *tagadom!*

Csakkogy az ő tagadásának mindig van alapja, mert *Tóth Dezső* a törvényeken lovagol és biztosan túl a nyeregben. *Izé.*

E G Y L E V É L.

— Arczképpel terhe've. —

Kedves vöm!

Őn Amerikába ment szerencsét próbálni. Az Ocean van közöttünk.

Nem tudom miért *menekült* az uj hazába? Okát hiába kutatom.

Hisz pénztárnok nem volt, hamis bukással sem vádolták és mégis itt hagyott bennünket; leszakítván anyai keblemről leányomat s unokáimat.

Oh én lelkiileg mindig ott vagyok a kedves körbe, azt hiszem drága vöm uram is gondol reám.

Hogy el ne felejtsem, hogy folyton előtte lebegjen a szerető anyós alakja, ide mellékelve küldöm

legujabb arczképpemet.

Pá! Puszi!

Özvegy Csikorgó Dénesné,
született Konok Mária.

ÉJFÉLI DOJELL.

— Ballada. —

Jeles műfordítónk
Rosenbaum Vilmos,
 Ki e néven az V-ik,
 Folyton mással kötekedik
 S tekintete gyilkos.

Kökény szeme előtt
 Összefut a betű,
 Görcsös fejét vakargatja
 S a bozontos, bokros hajba
 Meg megvillan egy —tű.

Füle töve viszket,
 Ajakát harapja
 S orrlyukai úgy mozognak,
 Mint valami kesely pocznak
 A püspökfalatja.

Kifakadt epéje
 V-ik Vilmosnak,
 Verejték van a szép arczon
 S megfakul az, mint a karton,
 Melyet lúgba mosnak.

Nem látni homlokán
Sas utcai derűt;
 Tigris lett, mely prédára vár
 S rögtön le is nyel egy pohár
 Budai keserűt.

Azután *székre* ül
 És pennát mártva zűg:
 Én tudom azt csupán, nem más,
 Hogy lesz *czirkusz* előadás!
 A «*Nagyváradi*» hazug.

Sértő szavaira
 A válasz is sértő;
 Tüzes szóra dördülés jó;
 A zivatar kitör és nő;
 Hull a tüzes ménkő!

Bátor szedő-gyerek,
 Kis *Kőszeghy Jancsi,*
 Utjába áll a vitéznek
 S egymásra oly dühvel néznek,
 Hogy szemük is kancsi.

Rosenbaum nem fél,
János sem czurukkol,
 Kész van a nagy veszedelem,
 Tudják ők, hogy ilyen helyen,
 Gyáva, a ki drukkol.

Annyi bizonyos, hogy
 Az egyiknek vége;
 Nemsokára üt az óra
 És az első kakasszóra
 Szétfreccsen a vére.

Holdvilágos éjjel,
 Térdig érő sárba,
 Rangos úri módra persze,
 Mennek a bajvivók messze,
 A *fugyi* határba.

Hol zöldelt a répa,
 Bab és karalábé,
 Azt a helyet szemelte ki
Vilmos ur és segédei
Slicz és *Spicz* a händler.

Kőszeghy János is
 Ott termett azonban,
Decker Frigyes derék, gondos,
 Tudományos állatorvos
 Neki készült nyomban.

Megtölték a pisztolyt,
 Mégpediglen borssal;
 Felállnak a küzdő felek
 S bár a numeró V remeg,
 Szembe néz a sorssal.

A harmadik tapsra
 Nagy *durranás* támad,
 Sértetlenül áll *Kőszeghy*;
 De *Vilmos* ur nyakát szegi
 És így szól: bocsánat!

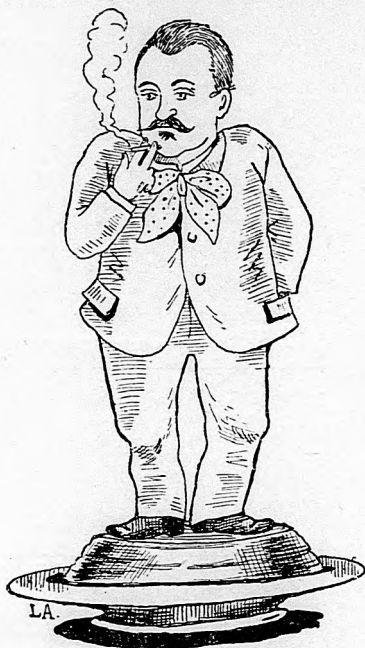
Jól van, legyen pardon!
 S ezzel a kis *Jancsi*
 Ellenének hátat fordít
 És *Rosenbaum* felordít,
 Mint valami mancsi.

A sebesült embert
 Doktor *Decker* nézi,
 Üstökét meghúzogatja,
 Szügyét végig simogatja
 S a golyót nem érzi.

Fejét rázva, végre
 Így szól: furcsa eset!
 Seb nincs rajta; ép a legény;
 De az ijedtségtől szegény
Sárgaságba esett.

ÉDESSEGEK.

— Feltalálja Ruzs Károly. —

Jesszus!

Mitsota szerencse, hoty ety kissé szortabb itő jár.
Átfásznak, mekhülnek a kékférűek és melek helyre
kifánkoszna.

Ikaszi neszeszér most asz a hely, a hol amüszir-
roszni lehet.

Már petik a Ruzs-féle sámbr-szeparé ety olyan
sárman kis fészek, a milyen nincs széles e filákon.

Leülünk a melek kantalló, a porcellán seminé
mellé és lessük a slákert a kerek asztalnál.

Ha szétoszlik a szoszietás; a jelszó mintig csak
asz marat, hoty: nu refiandron!

És csakutyan másnap ismét mekfan a naty attru-
piroszás, öszzejön a komilfó kompánia.

Ah mongyió!

Keszt élénkülni a filák!

Mék fitékről is sereklenek asz arisztokraták.

A króf *Ponkrác*, a páró *Könixfarter*, a nemes
Blatthy, a ritter fon *Örley*.

Nobl, elegant zsentlmennek falamennyien.

Az uri támák is a nyilfánossák elé lépnek.

Mekkesztődtek a pálok.

A jótékony páróné a népszerű *Lujza* kontesz;
napok óta fárad *Filma fon Mesziy* ő nagyságával.

Naty folt az eiőkészület, mirápl és akreápl asz
eretmény; taczára annak, hogy nem én szerfiosztam
a püffét.

Mondta is a *Lujza* krófné hogy: fijjam *Rusz*;
mekfatyok eléketfe a sikerrel.

Hát mek is lehet eléketfe a méltósága; mert szansz
pareil multság folt.

Mindenesetre a kis *Plancs*, asz isteni kis *Koooh*,
rakadta el asz ifjuságot.

Lófá tett mintenkit.

Makam is hefültem; lelkesültem.

Te mitér asz; pelőlem már uty se lesz *sokkék-király*
lekfeljepp *Tummer Akusznak* szerződötne falami
tirektor.

Miops fatyok, a lápaimat is huszom, a fülempől
mek csak uty csünk a fatta.

Szóval ety rüin lettem.

Nincs semmi örömöm, csak asz isteni kuszta.

Ah, te jön a szoszietás!

Sietek; mert itt fannak a hét és kilencz pitykések.

Partonn!

Merszi.

Zsé lonőr dö mö rekomandé.

Üssük el!

Sláger!

Pá!

Püsz!

SZERETTÉK EGYMÁST.

Szerették egymást kimondhatlanul,
Mint repcze-levelet tavasszal a nyul,
Sohasem néztek kaczérmódra másra,
Egymásért lángoltak, mint tűzön a kása.

Ha *Leander* olykor verset irt;*Anisett* azon óra számra sirt.

De a sors volt hozzájuk mostoha;

Pedig *Leander* nem volt ostoba;

Értett a zenéhez, a versfaragáshoz,

A festészethez s több eféle máshoz,

De hiába zengett fájdalmas méla dalt,

Mégsem adtak ő neki hivatal.

Anisett vénült s *Leander* baja

Az volt, hogy elhult a haja.

Végre a boldog óra ütött

És reájuk a szerencse napja sütött;

Szegény *Leander* kenyérhez jutott;

E hirrel babájához futott.

S mint nyári estén a birkák s kosok

Egymásra borultak a kis pajkosok.

Aztán zokogtak keservesen

És a paphoz mentek egyenesen.

ELMÉLKEDÉSEK.

— Pater Teodosius sóhajtozásai. —

Per amorem Dei!
Micsoda hír! A kegyes életű gróf *Apponyi* lép fel *Tisza Kálmán* ellen.

Dicsértessék az Úr neve érte.

Úgy is lenne illő, hogy a kis *Rómát* katolikus ember képviselje, ne kálomista.

Dehát gonosz a világ!

Hiába számitanak a *papokra*; az illustris gróf elbukik *Nagyváradon*, mert a világi papság jobbra húz, nem balra; a klastrom kegyes lakói pedig nem szavaznak sem erre, sem arra.

A mi *politikánk* a jó konyha és a nyugalom.

A mi *boldogságunk* az imádság, a mi *büszkeségünk* a templom.

A nagyságos és főtisztelendő káptalan is hajlandó lenne átengedni és lebontatni a *Szent-László* székesegyházat; csak arra kérte a várost, hogy adja át a realiskolát templom helynek, de a polgármester *politikája* a takarékoság; *boldogsága* az ellentmondás és *büszkesége* az új városháza.

Hiába! Ilyen változók a cirkulusok.

De gustibus non est disputandum!

Különben Uram ne úgy legyen, a mint mi akarjuk, hanem a mint polgármester ur akarja.

Ámen!

ELKÉSETT FÜRDŐI LEVELEK.

— A SZENT-LÁSZLÓ FÜRDŐBŐL. —

XXX. CZIKK.

II.

1891 december 20.

Multkor elfelejtettem megmondani, hogy szökve jöttem a *Szent-László* fürdőbe a nagyvárad-belényes-vaskóhi vasuton a gőzmozdony *nagy erejével*.

A ki vasuton megy a vízbe, nem látja a fürdő szépségeit, mert a peczepatak völgyében halmok és hegyek közt jut el a hegy lábához.

Jobb gyalog menni; mert *hamarabb oda ér* az ember: hanem ha osztán, ha már ott megtelepszik igen jól mulathat; mert *Huncsák János* kertész gondoskodik a szórakoztatásról.

Ez a derék férfi-juh, nagyon jól játsza a durákat és a filkösdit.

Én is jól játszom ám, nemcsak *Huncsák János*.

Kártya után jól esik egy kis ital.

Nyakalok is minden délután két, három vederrel az *Erzsébet-fürdő* melletti kutból. Ennek a folyadék-nak *sárgás szaga van, mely hasonlít a romlott tejáshoz*, Ez előtt azt hittem, hogy a konyhától *szaglik*, de a konyhát már eltették onnan és mégis illatos.

Szakértő nem vagyok, de azt hiszem, hogy ez a víz ásvány víz.

E mán píz.

Tegnap is erről beszélgettem a derék *Huncsák Jánossal*; a ki nekem adott igazat és azt mondta csehül, hogy: ühüm!

Erre a kijelentésre átöleltem *Huncsákot* és aludni mentem.

Nyájas olvasóm neked is jó éjt kíván *Álmos* fejedelem tisztelője:

Dus László.

ÁRTATLAN BENNE.

Rossz fát tett a tűzre *Vakablak János*, azért is szállították szuronyok között a kapitány elé.

Meg volt szeppenve az öreg nagyon, ezért már az uton egyre hajtotta, hogy: «Kérem alássan, én ártatlan vagyok a dologban!»

A kapitány azonban szigoruan fogta az öreget:

— Ráteritjük kendre a vizes lepedőt, hallja! Hogy hívják kendet?

Vakablak Jánosnak . . . de kérem alássan, én ártatlan vagyok a dologban . . .

— No majd elvállik. Hány éves kend?

— Karácsonra fordulok ötvenbe . . .

— Van felesége?

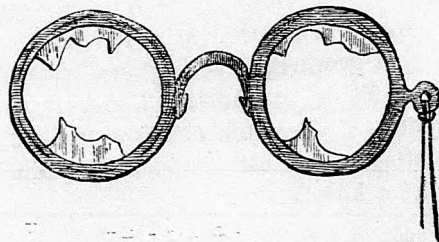
— Van kérem alássan . . . De könyörgöm . . .

— Hát gyereke van-e?

— Kettő, válaszol az öreg, de . . . Azután rést kapva, siet hozzátenni: de kérem alássan, én ártatlan vagyok a dologban

MEGTALÁLTA.

A királyi törvényszék írásszakértője *Kancsi Jancsi*, tegnapelőtt este a fő-utcán elvesztette a szemüvegét;

azonban hosszas keresés után szerencsésen megtalálta.

A KI KÉTSZER ÉLT.

— A czuczli irodalomból szóról szóra. —

(Lásd a «Nagyvárad» november 19-iki számát).

«Mért nem látja az ember a jövődöt! Hogy kikerülhetné e veszélyeket, a szenvedély zugó, fekete örvényeit!

Ha én az életemet még egyszer újra élhetném!

Valami megcsendült az éjszakában.

A lélekharang szavára egy csillag megrezzent az égen.

*

— Tehát élj újra! hangzott felém a mindenható paranasszó. És én újra születtem.

— Természetes, hogy most már mint jó ismerős néztem szét a világban. És mint első életemben elhatároztam; hasznomra fordítottam tapasztalataimat már a pólóban is.

Nem voltam síró gyermek, mert tudtam, hogy ha sokat sírok, a *dada addig lóbáz, míg beleszédülök*; azért inkább hallgattam.

Az elválasztáskor meggyűlt a dadának a baja velem. *Tudtam, hogy az emlőit csak egyszer keni be valami keserűséggel, hogy attól elriasszon.*

Első életemben többet a számba nem vettem volna — de most, mikor ismét kínált vele azon hiszemben: hogy félek a keserűségtől és nem fogadom el: *én vigan belecsimpajszkodtam és szittam az édes tejet a kijátszott dada szörnyű álméltkodására.*

Te jutottál eszembe Klárikám; élni akartam, igen élni te érted.

Olyat rugtam pólýámon, hogy rögtön kiszakadt és hullott belőle a csirketoll.

Dunyhából kiugorva táncolni kezdtem, mint a bolond órácska.

Oh Klárika! ha te láttál volna a dajkám karjai közt, megölt volna a féltékenység.

A te kis Eduskád egy idegen nő ölében pajkoskodott, illetlenkedett.

Ne félj kicsikém, elfeledtem én már a dadát; csak ezt a tárczát szenteltem emlékének, a szerelmes verseket azonban hozzád írja sirig imádó koszorús költőd:

Sas Ede.

TANÚGY.

— Az iskolaszéki ülésből. —

Eszenyi Sándor felháborodva beszélt az iskolaszéki ülésen, hogy a gyermekek *magyar népdalaink* tudása nélkül nőnek fel és az iskolából kijövet a mai divatos, megmételtyező operettek *füttyölését* hallják.

Az operettek közzül ott rögtön, a helyszínén eldallotta *Eszenyi* a következőt:

«Tekints ide, tekints oda!

Egy sincs közöttünk ostoba;

Tekintsed ezt, tekintsed azt,

Egy sincs közöttünk sült paraszt.»

Ez a nóta a legszolidabb; mégis károsan hat a gyermeki kedélyre; mert attól a biztatástól, hogy: *tekints ide tekints oda*; a kaczérságra kap rá minden tanköteles; avval pedig, hogy: *egy sincs közöttünk ostoba* a hazugságra szoknak rá; mert bizony van ő közöttük ostoba, még pedig nagyon sok.

Mennyivel szebb a magyar népdal:

Például a *Piros, piros, piros*, az *Is, is, is*; továbbá a *Kőrösi lány*; vagy mikor a *Buza között* megugrik a nyul. stb.

Szóval vigyázni kell, hogy a gyermekek a magyar pikánsághoz, ne pedig a külföldi nuditáshoz szokjanak.

Erre *Hegyesi Márton* ajánlotta, hogy a *Lenyjel* *hymnuszt* tanítsák inkább, mint az *is is ist*.

Vulkán József iskolaszéki tag a *Románkát* szeretné daloltatni.

Dr. Tóth Mihály a következő *tót* nótát ajánlja:

Hej, hej mladipán!

Csoszó kleri tulipám.

Dr. Döry Ferencz fogorvos szintén *magyar* nótát akar, még pedig a következőt:

Huzzad csak, huzzad csak keservesen.

Ennek ellene mondott *Diósy Menyhért*, ki szebb és lépek nemesítőbb dalnak találja ezt:

A dió mogyoró törve jó,

A gyermek, a gyermek verve jó.

Dr. Kecskeméty Lipót szerint legszivhez szólóbb ének a zikzenez, zakzenez

Végre abban állapotok meg, hogy szöveget nem tanítanak; hanem a növendékeknek kegyes áriákat *füttyöljön* Eszenyi.

Egy szerelmes levél.

Kedves báróm!

Imádom önt!

Most is; folyton reá gondolok; epedve várom kedves sorait és örömmel olvasom levelét, kivált mikor a *pénzes levélhordó* adja át.

Csókolja ezerszer

az ön kis primadonnája

Paula.

A szerkesztő postája.

R. Köszönjük a megemlékezést; de miután a kérdéses dolog most vasárnap egy másik lapban is megjelenik, az idő rövidsége miatt képet nem tudunk hozzá csináltatni; akkor meg már idejét mulja, de azért a *velejét* mai számunkban felhasználtuk egy *alkalmas* helyen. Különben is az a fő, hogy a *szikra* pattogjon. — **Egy rendszertető vidékinek.** Felhasználjuk a *Lassu Mátyás* nyájaskodásaiban, mert így magában nagyon *pikáns.* — **Eszenyi.** Pár hét múlva jön illusztrálva

3 ÓRA ALATT KÖKEMÉNYRE SZÁRADÓ

legfinomabb borostyán

SZOBAPADLÓ-LÁG

I. Schramm Christoph-féle 1 kg dobozban 1 frt 20 kr.
Schramm és Hörner-féle 1 kg dobozban 1 frt 10 kr.
Chitz és Meller-féle --- --- --- --- --- frt 90 kr.

KAPHATÓ

BERKES BERTALAN-nál

NAGYVÁRAD, Zöldfa-utca 33. sz.

Minták ingyen és bérmentve.

➔ VIDÉKI MEGRENDELÉSEK
gyorsan és pontosan eszközöltekn.

SZABADALMAZOTT CSERÉPKÁLYHA.

A téli idény közeledtével, addig is, míg részletes és mintákkal ellátott árjegyzékemet közrebocsátom, felhivom a t. közönség hecses figyelmét

a Sipos-féle rendszerű szabadalmazott közép-légvonalu (közép-hőáramu)

cserépkályháimra,

melyeket a legcsinosabb és legtartósabb kivitelben és színezésben folyton nagy választékban raktáron tartok, s melynek hasznosítási jogát **Magyarországra** megszereztem.

Ezen kályhák előnye a cserépkályhánál tapasztalt kellemes és egészséges hőáramlásan felül, **a szoba gyors felmelegítésében, az elért hőfok állandó megtartásában,** különösen pedig egyéb cserépkályhákhoz képest

a tüzelő anyag nagy megtakarításában nyilvánul.

Az ily rendszerű kályhák ezen előnyei gyakorlatilag már bebizonyították.

Az **árak** a nyújtott előnyök daczára **mérsékeltek,** úgy, hogy a megtakarított tüzelő anyag értéke az árkülönbözetet már e tél folyamán fedezi. Ezen kívül a régi rendszerű csinos és tartós cserépkályhákat jutányos áron szállítom.

A raktár PALKOVITS IMRE kereskedése Fő-utca, Rimanóczy-ház, a nemzeti Kaszinó átellenében, hol a kívánt felvilágosítások készséggel adatnak.

Nagyvárad, 1891 szept. 12.

Mély tisztelettel

RIMANÓCZY KÁLMÁN.

HETILAPOKAT ÉS FOLYÓIRATOKAT,
KÖNYVEKET,

ÜZLETI KÖRLEVELEKET, ÁRJEGYZÉKEKET,

RECLAMOKAT, FALRAGASZOKAT

ÉS

GYÁSZJELENTÉSEKET

FORGALMI KIMUTATÁSOKAT,

MEGHIVÓKAT ÉS BELÉPTI JEGYEKET,

ÁR- ÉS ÉTLAPOKAT,

TÁBLÁZATOS IRODAKÖNYVEKET,

NÉVJEGYEKET,

CZÉGES LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

SZÁMLÁKAT,

ÉS MÁS ITT ELŐ NEM SOROLT

NYOMTATVÁNYOKAT

GYORSAN,

IZLÉSESEN

ÉS

JUTÁNYOS ÁRON

KÉSZIT

LANG JÓZSEF NYOMDÁJA NAGYVÁRADON.

RAKTÁRON TART

IRÓ-

ÉS

NYOMDAPAPIROKAT,

NÉVJEGYEKET,

LEVÉLPAPIRT

ÉS

BORITÉKOT,

GARTON PAPIROKAT

A LEGNAGYOBB VÁLASZTÉKBAN.

*

EGYHÁZI NYOMTATVÁNYOK.

*

BIZOMÁNYBA VESZ VAGY KIAD

KÖNYVEKET ÉS RÖPIRATOKAT.

—

HIRDETÉSEKET

VALAMINT ELŐFIZETÉSI PÉNZEKET ELFOGAD

A „NAGYVÁRAD“ NAPILAP

ÉS MÁS LAPOK SZÁMÁRA.

—

RAJZOK ÉS ÁBRÁK KÉSZÍTETÉSÉT GYORSAN ÉS JUTÁNYOSAN ESZKÖZLI.